

Περί Δεπόλου συνέχεια

Συμπληρώνοντας το ενδιαφέρον άρθρο του συνεργάτου σας κ. Νίκου Καραβαλάκη με τίτλο "Ο Καθηγητής Αιμίλιος Δεπόλος» που δημοσιεύθηκε στο φύλλο σας στις 26 Αυγούστου, σας εσωκλείω μια σχετική φωτογραφία την οποία σας παρακαλώ να δημοσιεύσετε μαζί με το παρόν σημείωμα. Η φωτογραφία αυτή τραβήχτηκε ανήμερα της εορτής της Αγίας Ζώνης, τοπικής εορτής του Ψυχρού, το έτος 1948, από ένα πλανόδιο φωτογράφο, απ' αυτούς που έτρεχαν σ' όλα τα πανηγύρια των χωριών για να αποθανατίσουν με τις περίεργες φωτογραφικές των μηχανές τις οικογενειακές ολομέλειες, κερδίζοντας ένα καλό μεροκάματο.

Το καλοκαίρι του 1948 βρισκόμουν στο Ψυχρό λίγο πριν από την αναχώρησή μου για την Γαλλία όπου θα σπούδαζα με μια υποτροφία που είχα πάρει. Στο Ψυχρό παραθέριζε επίσης, όπως αναφέρει και ο κ. Νίκος Καραβαλάκης, και ο Καθηγητής Δεπόλος.

Αν και οι γνώσεις μου της Γαλλικής γλώσσας ήσαν αρκετά καλές, όμως μου έλειπε -ι πρακτική εξάσκηση, η λεγομένη conversation. Αυτή η αδυναμία επρόκειτο να καλυφθεί από τον αείμνηστο Καθηγητή Δεπόλο.

Στην πρώτη κρούση που του έγινε για να αναλάβει την βελτίωση των γνώσεών μου στην Γαλλική η απάντησή του ήτο αρνητική.

Εγώ ήρθα στο Ψυχρό για διακοπές και όχι να κάνω τον δάσκαλο.

Η γιαγιά μου δεν τό 'βαλε κάτω. Κάθε μέρα περνούσε από το καφενείο που σύχναζε και δεν έπαυε να του επαναλαμβάνει:

Γιάντα κύριε Δεπόλε δεν θες να βοηθήσεις τον εγγονό μου να μάθει να μιλεί που θα πάει σε ξένο τόπο να σπουδάσει το κακόριζικό; Ντα με το αζημίωτο θά 'ναι. Εγώ θα σου φέρω αυγά, κολοκυθάκια και ότι άλλο καλό θά 'χουμε.

Με το πες - πες της γιαγιάς μου η άρνηση του καθηγητού τελικά κάμθηκε, πιθανότατα γιατί πείσθηκε ότι και για τον ίδιο θα ήτο ευχάριστο να έχει μια απασχόληση χωρίς δεσμεύσεις.

Έτσι από τις αρχές του καλοκαιριού το δίδυμο Δεπόλου και υπογραφόμενου ήτο η τακτική και μόνιμη πελατεία του μικρού καφενείου του χωριού. Καθόμαστε μαζί και όταν δεν έπαιζε τάβλι ή δεν κοιμότανε στην καρέκλα είχε δε και όρεξη, κουβεντιάζαμε, κάναμε δηλαδή conversation που ήτο αυτό που ήθελα εγώ.

Κάποτε οι συζητήσεις μας αυτές παίρνανε την μορφή εξομολόγησης εκ μέρους του. Θυμάμαι ένα βραδάκι του Δεκαπενταύγουστου όταν μια ηλικιωμένη κυρία πέρασε από μπροστά μας πηγαίνοντας στον εσπερινό με ένα κεράκι στο χέρι, ο Δεπόλος με ένα πικραμένο ύφος γύρισε στο μέρος μου και μου είπε: Α Ζηλεύω αυτήν την γυναίκα γιατί με το κεράκι που κρατεί νομίζει πως έχει εξασφαλίσει την Ουράνια Βασιλεία ενώ, εγώ, δεν ελπίζω σε τίποτε. Πόσο θα ήθελα να ήμουνα στην θέση της. Άλλοτε πάλι με έβαζε και διάβαζα μεγαλοφώνως κεφάλαια ολόκληρα από το αγαπημένο του βιβλίο, την Ιστορία του Πολιτισμού του Χέντρικ Βαν Λόου, τα οποία στην συνέχεια μου ανέλυε και μου εξηγούσε.

Ο Καθηγητής Δεπόλος ήτο από τους λίγους κατοίκους που διέθεταν... ρολόι την εποχή εκείνη στο χωριό και αυτό του δημιουργούσε κάποιες ενοχλήσεις.

Η πηγή των Τριών Ιεραρχών, η «Γρα Βρύση» έτρεχε ακόμη αρκετό νερό με το οποίο οι κάτοικοι πότιζαν τα κοντινά περβόλια. Η εναλλαγή των δικαιούχων γινότανε ανά οκτάωρο. Συνέχεια λοιπόν οι ενδιαφερόμενοι προσέτρεχαν στον Δεπόλο για να τους πει αν είναι ώρα «να κόψουν» το νερό, κάποτε ξυπνώντας τον από τον υπνάκο που έπαιρνε καθήμενος στην καρέκλα. Τότε νευριασμένος αρνιότανε να τους πει την ώρα κι εκείνοι έφευγαν απογοητευμένοι.

Γρήγορα όμως οι καλές σχέσεις επανερχότανε και η πολύτιμη ενημέρωση ξανάρχιζε. Για να εκδηλώσουν την ευγνωμοσύνη και την ευχαρίστησή τους οι χωρικοί τον φιλοδωρούσαν με μεγάλες ποσότητες... κολοκυθιών που κατανάλωνε ο ίδιος.

Δεν γνωρίζω ποιος ήτο εκείνος που τον συμβούλευσε να, κάνει οικονομία στις σωματικές του δυνάμεις για... να ζήσει πολλά χρόνια. Απέφευγε λοιπόν τόσο το περπάτημα για να μη κουράζει τα

πόδια του όσο και ορισμένα φαγητά για να μην καταπονεί το στομάχι του. Έτσι για να μετακινηθεί από το Ξενοδοχείο του στο καφενείο σε απόσταση 150 μέτρων χρησιμοποιούσε ένα γαϊδουράκι ενώ το διαιτολόγιό του περιλάμβανε κρέας από τον λαιμό και κολοκυθάκια.

Απέφευγε επίσης να φωτογραφίζεται γιατί, όπως έλεγε, δεν ήθελε να έχει πειστήρια της κατάρρευσής του και η φωτογραφία που βγάλαμε μαζί απετέλεσε μεγάλη έκπληξη,

Η τρίμηνη εξάσκησή μου στην Γαλλική γλώσσα κοντά στον αείμνηστο Δεπόλο υπήρξε για μένα μια ανεκτίμητη βοήθεια γιατί μου επέτρεψε να παρακολουθήσω σχετικά άνετα την πρώτη και πιο δύσκολη χρονιά των σπουδών μου στη Γαλλία.

Οι λίγες αυτές γραμμές ας είναι ένα μικρό μνημόσυνο στην μνήμη του Καθηγητού Αιμιλίου Δεπόλου.

